

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
5 Пж 5174/24
19.12.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД у већу састављеном од судије Ђорђа Јовановића, председника већа, судије Марије Меденице и судије Тијане Поповић, чланова већа, у правној ствари тужиоца „.....“ ад ....., у стечају, из ....., ул. .... број ....., МБ ....., чији је пуномоћник Бојана Ђурић, адвокат из ....., ул. .... број ....., против туженог АА, ..., ул. ...., ЈМБГ ....., чији је пуномоћник Милан Дунђеровић, адвокат из ....., ул. .... број ....., ради дуга, вредност предмета спора 214.721,04 динара, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Привредног суда у Београду 3 П 4216/23 од 09.09.2024. године, у седници већа одржаној дана 19.12.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

I ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Привредног суда у Београду 3 П 4216/23 од 09.09.2024. године, у делу става II којим је обавезан тужени да плати тужиоцу износ од 140.771,32 динара са законском затезном каматом на износ од 89.781,48 динара почев од 15.10.2019. године до исплате, као и у ставу IV изреке.

II ПРЕИНАЧАВА СЕ наведена пресуда у делу става II којим је обавезан тужени да плати тужиоцу законску затезну камату на износ од 50.989,84 динара почев од 15.10.2019. године до исплате и **ПРЕСУЂУЈЕ**:

ОДБИЈА СЕ тужбени захтев да се обавезе тужени да плати тужиоцу законску затезну камату на износ од 50.989,84 динара почев од 15.10.2019. године до исплате, као неоснован.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду 3 П 4216/23 од 09.09.2024. године, у ставу првом изреке, укинута је решење о извршењу Првог основног суда у Београду Иив 4308/19 од 13.11.2019. године, у целисти; у ставу другом обавезан је тужени да плати тужиоцу износ од 140.771,32 динара, на име главног дуга са законском затезном каматом почев од 15.10.2019. године до исплате. У ставу трећем одбијен је као неоснован тужбени захтев да се обавезе тужени да плати тужиоцу износ од 73.949,72 динара са законском затезном каматом почев од 15.10.2009. године. У ставу четвртном обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 78.766,40 динара.

Жалбом тужени побија наведену пресуду, у ставовима II и IV изреке, из свих законом предвиђених разлога и предлаже да се жалба усвоји, а побијана пресуда преиначи у побијаном делу, односно да се укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Испитујући законитост и правилност првостепене пресуде, на основу одредбе члана 386. Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд је одлучио као у изреци из следећих разлога.

У поступку доношења првостепене пресуде нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. Закона о парничном поступку, на које овај суд као другостепени суд пази по службеној дужности. Насупрот наводима жалбе, није учињена ни битна повреда из тачке 12 наведеног члана на коју тужени указује у жалби. Првостепена пресуда нема недостатака због којих се не може испитати, изрека исте је јасна и непротивречи стању у списима и изведеним доказима.

Према чињеничном стању утврђеном до закључења главне расправе тужилац је са туженим, дана 06.02.2012. године, закључио Уговор о револвинг кредиту и издавању и коришћењу кредитне картице (број .....) којим је туженом одобрен револвинг кредит са лимитом од 45.000,00 динара по кредитној партији ..... на период од 24 месеца и са могућношћу продужења. Тужени се обавезао да средства кредита по том уговору врати тужиоцу у уговореном року, увећано за уговорену камату по стопи од 9,75% а да у случају доцње и за период доцње плати камату утврђену законом, односно уколико је уговорена стопа камате виша од стопе законске, по уговореној стопи. Исте странке закључиле су дана 27.08.2013. године и Уговор о дозвољеном прекорачењу по текућем рачуну, којим је туженом дозвољено прекорачење на текућем рачуну у висини од 25.800,00 динара, на период од 12 месеци, тј. до 27.08.2014. године. Тим уговором тужена се обавезала да тужиоцу плати камату по уговореној стопи од 31,37 % годишње на неугворени износ прекорачења за цео период коришћења, као и накнаду за дозвољено прекорачење од 258,00 динара, али и да достави тужиоцу средства обезбеђења - бланко потписану меницу од стране корисника са клаузулом без протеста и овлашћењем на попуну и наплату потписану од стране корисника. И тим уговором, у члану 14, тужени се обавезао да у случају доцње са испуњењем било које обавезе према банци у роковима који су дефинисани уговором, плати затезну камату утврђену законом, односно уколико је стопа уговорене камате виша од стопе законске затезне камате, да се примени уговорена фиксна каматна стопа 31,37%.

По закључењу наведених уговора тужени је предао тужиоцу менице серијски број АА..... и АА..... (по уговору о дозвољеном прекорачењу) заједно са меничним овлашћењима, ради обезбеђења обавезе плаћања по основу уговора о револвинг кредиту и издавању револвинг кредитне картице. Истим је овластио тужиоца да може, без протеста, сам попунити бланко менице на износ који тужени дугује на дан попуне менице са уговореном каматом и другим трошковима. Меницу серијски број АА..... (издату по уговору о револвинг кредиту) тужилац је попунио дана 14.10.2019. године на износ од 92.544,53 динара, док је меницу са серијским бројем АА ..... (издату по уговору о дозвољеном прекорачењу) са истим даном доспећа попунио на износ од 122.176,51 динара.

Након што је тужени оспорио висину тужбеног захтева, изведен је доказ економско финансијским вештачењем, па је из налаза и мишљења судског вештака утврђено да по Уговору о дозвољеном прекорачењу од 27.08.2013. године тужени, на дан 14.10.2019. године, дугује: 1) уз обрачун затезне по стопи законске затезне камате 48.226,79 динара - 25.800,00 динара главног дуга, 4.666,35 динара неплаћене редовне камате и 17.760,44 динара неплаћене затезне камате, односно 2) уз обрачун уговорене камате од 31,37 % и на дан 07.07.2021. године - 77.859,13 динара од чега неплаћени главни дуг у износу од

25.800,00 динара, неплаћена затезна камата у износу од 4.666,35 динара и неплаћена затезна камата у износу од 47.392,78 динара. По основу Уговора о револвинг кредиту и издавању и коришћењу кредитне картице од 06.02.2012. године, да на дан 14.10.2019. године, дуг туженог износи 92.544,53 динара и састоји се од неплаћеног главног дуга у износу од 44.860,88 динара, неплаћене редовне камате у износу од 14.454,25 динара и неплаћене затезне камате у износу од 33.229,40 динара.

На утврђено чињенично стање првостепени суд је правилно применио материјално право, конкретно одредбу члана 1065 Закона о облигационим односима, када је обавезао туженог на плаћање укупног износа од 140.771,32 динара.

Наиме, у конкретном случају тужена је по основу закључених уговора са туженим користила средства кредита, која није вратила у уговореном року. Уговор о дозвољеном прекорачењу по својој природи представља уговор о кредиту из чл. 1065 закона о облигационим односима, па у складу са тим тужилац одобрена средства и по основу прекорачења и по основу уговора о револвинг кредиту, дужан да врати у складу са уговором увећано за износ уговорене камате, као цене коришћења средстава банке. Вештачењем је утврђена висина дугованог на начин да по уговору о дозвољеном прекорачењу од 27.08.2013. године тужени, на дан 14.10.2019. године, дугује укупно 48.226,79 динара од чега 25.800,00 динара главног дуга, 4.666,35 динара неплаћене затезне камате и 17.760,44 динара неплаћене затезне камате, односно по основу Уговора о револвинг кредиту и издавању и коришћењу кредитне картице од 06.02.2012. године, опет на дан 14.10.2009. године у износу од 92.544,53 динара, а који се састоји се од неплаћеног главног дуга у износу од 44.860,88 динара, неплаћене редовне камате у износу од 14.454,25 динара и неплаћене затезне камате у износу од 33.229,40 динара. Тужени до закључења главне расправе није истицао примедбе на рачунску тачност налаза вештака.

У жалби тужени истиче да је пресуда првостепеног суда заснована на документима који су од стране тужиоца достављени судском вештаку у поступку вештачења. Ови наводи нису од утицаја. Најпре, поступајући по решењу и задатку о вештачењу првостепеног суда, судски вештак је сачинио налаз и мишљење уз који су у спис предмета приложене све исправе које су разматране у поступку вештачења. По пријему налаза и мишљења вештака и прилога уз налаз, тужени није истицао примедбе на веродостојност самих докумената, нити коначно на рачуну тачност и обрачун вештака, већ је указивано искључиво на то да су документи приложени у фази израде налаза. Сам тужени по пријему налаза и мишљења вештака није доставио доказе који би утицали на садржину налаза, нити с тим у вези указивали да је дуг мањи од обрачунатог, односно да постоје ма које уплате које од стране судског вештака нису узете у обзир. При таквом стању ствари чињеница да је тужилац на позив вештака вршио доставу документације потребне за израду налаза и мишљења, те чињеница да је коначно судски вештак исту узео у обзир, нема значаја, јер је тиме утврђена висина дуга туженог, притом у поступку у ком је тужени имао на располагању могућност да доказује да је његова обавеза мања од обрачунате у поступку вештачења, односно на обрачунима чију веродостојност оспорава. Како такве наводе није износио, онда је прихватањем налаза и мишљења вештака донета правилна и законита судска одлука којом је тужени обавезан на плаћање дуговања по закљученим уговорима у обрачуну који је сачињен од стручног лица.

Жалбом тужени оспорава и оцену приговора застарелости позивом на одредбе закона о меници. Потраживање тужиоца проистекло је из уговора који по својој природи проистичу из банкарског пословања. Обзиром на природу потраживања, те чињеницу да законом није прописан посебан рок застарелости када су у питању потраживања проистекла из кредитног односа банке и клијената банке, правилно је првостепени суд оценио да је реч

о потраживању које застарева у року из члана 371 Закона о облигационим односима, тј. у року од 10 година. Потраживање тужиоца према туженом, у конкретном случају, доспело је по истеку рока за враћање из Уговора о револвинг кредиту и издавању и коришћењу кредитне картице (по протеку рока од 24 месеца од закључења уговора), а по уговору о дозвољеном прекорачењу по текућем рачуну дана 27.08.2014. године. Имајући у виду датуме доспећа, следи да до дана подношења тужбе - 15.09.2021. године тај рок није протекао, чак и без примене правила о застоју застаревања предвиђених законом о стечају. Чињеница да је тужени тужиоцу као средство обезбеђења тужиоцу предао и менице, те да је тужени применом правила из меничног закона право на наплату по меницама морао остваривати у тим законским роковима, није од утицаја, ако се има у виду да је тужилац поред тога што је менични, и поверилац потраживања проистеклог из облигационог односа, а у односу на такав положај и својство тужиоца, потраживање није застарело.

Правилна је и одлука о трошковима парничног поступка, донета применом чланова 153 и 154 Закона о парничном поступку.

Са наведеног одлучено је као у изреци под један, применом члана 390 Закона о парничном поступку.

Међутим, првостепени суд је на утврђено чињенично стање неправилно применио материјално право када је обавезао туженог да на укупан износ од 140.771,32 динара плати законску затезну камату почев од 14.09.2019. године. Вештачењем је утврђено да главницу дуга туженог чине, по уговору о дозвољеном прекорачењу чини 25.800,00 динара главног дуга и 4.666,35 динара неплаћене редовне камате, а по уговору о револвинг кредиту и издавању и коришћењу кредитне картице 44.860,88 динара главног дуга и 14.454,25 динара неплаћене редовне камате. Исказано је и задужење у износима од 33.229,40 динара и 47.392,78 динара по основу обрачунате законске затезне камате за период доцње закључно са 14.10.2019 године. Одатле следи да је тужени обавезан да тужиоцу плати законску затезну камату и на износ већ обрачунате законске затезне камате од укупно 50.989,84 динара (17.760,44,40+33.229,40). Како је одредбом члана 279. став 1 Закона о облигационим односима прописано да на доспелу, а неисплаћену затезну камату не тече затезна камата, тужилац нема право да захтева исплату законске затезне камате на износ већ обрачунате камате исте врсте за период од 15.10.2019 године. Када се ради о уговореној камати, тужилац на исту свакако има право будући да иста има природу цене кредита, и као таква представља главни дуг. Такође, тужилац има право и на законску затезну камату на износ главнице, као и камату на име обрачунате редовне камате у складу са чланом 400. Закона о облигационим односима, имајући у виду да се ради о кредитном послу. Зато је првостепена пресуда преиначена и захтев тужбе одбијен за тражену законску затезну камату на износ од 50.989,84 динара почев од 15.10.2019 године до исплате.

Зато је одлучено као у изреци под II применом члана 394 став 1 тачка 4 Закона о парничном поступку.

ММ/СМ

**ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА
Ђорђе Јовановић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Срђан Никић**